

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De exulio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

PLVTARCHI

De Exfvllo commentariolus.

QVOD de amicis dicitur, idem etiam de oratione recte vsurpatur, eam esse optimam atq; fidissimā q̄ reb. aduersis vtiliter adest, auxiliumq; suggerit. Nam multi esse praestō solent calamitate aliqua ictis, cumq;

his colloqui, sed inutiliter, atq; adeo damnosē. sicut natate nescientes, dum in aquis demergi incipientib. conantur opem ferre, iisq; complexu necluntur, vnā etiam infra aquas deferuntur. Oportet autem ei qui in dolore est, orationē ab amicis adhiberi, non quæ assentetur, sed quæ consoletur. Quippe in rebus aduersis non opus nobis est qui vnā nobiscū tragici in modum chori plorent atq; lamententur: sed qui liberē nos moneāt, doceantq; nos: quod cum aliās dolori indulgere, & animo concidere inutile sit atq; futile & fatuum. tum, vbi res ipsæ ratione tractatæ atq; ante oculos expositæ monent te sic teipsum debere compellare,

Non facta tibi est, si dissimules, iniuria:

nimis quā ridiculum esse non carnem interrogare, aliquidne ei acciderit, non animum, an iste cum casus deteriore fecerit: sed foris nobiscum dolentibus atq; indignantib. magistris lugendi vti. vnde fit, vt ipsi cum soli sumus, calamitatū tanquā onerum pōdera examinemus cum animo nostro. At verō corpus premitur mole imposita: animus plerunq; a se grauitatem rebus adicit. Lapis durus est, frigida glacies: suapte vtrunq; natura, non extrinsecus istis adscitis suis qualitatibus. Sed exfvlia, ignominias, honorum amissiones, contraq; coronas, magistratus, primum in cōsesso locum, quæ vt nobis vel gaudium vel mæstitiam adferant, nō in iporum est situm natura, sed nostro iudicio iis modas praescribitur: ea quiuis nostrum sibi vel facilia toleratu, vel difficilia suo arbitratu facit. Audire licet, quid Polynices, interrogatus,

Quid: patria carere num magnum est malum? respondeat:

Est maximum, & re maius, quā dici queat.

Sed cognosce quid in diuersam sententiā Alcman dixerit, vt quidā de eo hoc epigramate expressit:

O mea, maiorūq; meorum patria Sardes,
Mibi in te si obtigisset educarier:
Rumperem in aurata caua nunc ego tympana veste,
Magna sacerdos matris, aut fædus spado.
Alcmanem nunc me Lacedæmon nomine ciuem
Agnoscit, eruditum Graiis literis:
Quæ me non paulo vestris fecere tyrannis
Præstantiorem, seu Gyge, siue Dascyle.

Ita eandem rem nomismatis instar vel vtilem vel damnosam redigit opinio. Esto tamen, vt multi dicunt atq; cantant, exfvlum res grauis atq; dura. Atqui multi sunt cibi amari & acres, mordentesq; palatum, aut linguam vellicantes: quibus tamen dum dulcia quædam & grata admiscemus, id quod offendebat adimitur. Sunt & colores ad spectu molesti, ad quos ob vehementiam nimiamq; vim oculorum acies confunditur & hebetatur.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Περὶ φυγῆς.

ΩΝ λόγων ἄριστοι καὶ βέλτεροι, ὡς ἂν τῶν φίλων, φαίνονται τῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς παρόντων ὠφελίμως καὶ βοηθούσας. ἐπεὶ παρρησίᾳ γε πολλοὶ καὶ παρρησιάζονται τοῖς ἐπιτακτοῖσι, ἀλλὰ ἀχρηστῶς, μᾶλλον ὅβλαβεράς· κατὰ

τὸ ἀκλόυμφοι πηρομένοις ἐπιχειροῦντες βοηθεῖν, ὡς πλεονέκτοι καὶ συγκαταδιώκοντες. δεῖ ὅτ' ὡς τῶν φίλων καὶ τῶν βοηθούτων λόγον, παρησιάζονται μὴ σωτηρίας τῶν λυπούμενων. οὐ γὰρ στυδακρύνοντων καὶ στυπεπιδριμοῦντων, ὡς ἂν γερῶν βαρύνων, ἐν τοῖς ἀβουλήτοις, χρεῖαι ἐχόμεναι, ἀλλὰ παρρησιάζονται, καὶ διδάσκοντες ὅτι ὁ λυπεῖσθαι καὶ ὁ παπεινοῦν ἑαυτὸν, ἐπιπληρῆς μὲν ἀχρηστῶν ὅστι καὶ γινόμενον κενῶς καὶ ἀνοήτως· ὅπου δὲ αὐτὰ τὰ παρρησιακά

δίδωσι ὑπὸ τοῦ λόγου ἠλαφηνεῖσθαι καὶ ἀεικαλοφρονεῖσθαι παρὲς ἑαυτὸν εἰπεῖν. Οὐδὲν πεπονθῶς δεινὸν αὐτῷ μὴ παρρησιάζειν, καμῖδ' ἢ γελοῖον ὅστι, μὴ τῆς ἀρχῆς πτωχάνεσθαι τί πεπονθε, μηδὲ τῆς ψυχῆς, εἰ ἀλλὰ ὁ σύμπτωμα τῆτο χειρῶν γένηται, ἀλλὰ τοῖς ἐξώθεν στυγαρομένοις καὶ στυγαρομακτοῖσι, διδασκάλους χρῆσθαι τῆ λύπης. ὅθεν αὐτοὶ καὶ αὐτῶς γινόμενοι παρὲς τῶν συμπτωμάτων ὡς ἂν φορτίων ἐκείνου τῆ θυμὸν ἔξετάζουσι. ὁ μὲν γὰρ σῶμα πιέζεται τῶν βαρυνόντων ἀρῆσει, ἢ ὁ ψυχὴ τοῖς παρρησιαστικαῖς πολλὰς ὁ βαρὺς ἐξ αὐτῆς παρρησιάζουσι. ὁ λίγος φύσει σκληρὸς, ὁ

κρύφαλος φύσει ψυχρὸς ὅστι, οἷον ἐξώθεν εἰκὴ ταύτας τῶν ἀπύπτων ἐπιφρονεῖσθαι καὶ τῶν πηξέσθαι· φυγὰς ὅτι καὶ ἀδόξιας καὶ ἡμιῶν ἀποβολῆς, ὡς ἂν τὰ πάντα, φερόμενοι καὶ ἀρχῆς καὶ παρρησίας, οὐ πῶ αὐτῶν φύσιν, ἀλλὰ πῶ ἡμετέραν κρίσιν μέτρον ἔχοντα τῶν λυπεῖν καὶ ἀφραίνεῖν, ἕκαστος ἑαυτὸν κούφα καὶ βαρῆα καὶ ῥάδιον φέρεῖν ποιεῖ καὶ ποιῶν ἄξιον. ἔξεσι δὲ ἀκρύνει τῶ μὲν Πολιωνέως ἀπικεινομένου παρὲς ὁ ἐρώτημα τῆτο, τί ὁ φερόσθαι παρρησίας; ἢ κακὸν μέγα; Μέγιστον ἔργον δὲ ὅστι μείζον ἢ λόγον. τοῦ δὲ Ἀλκμανῶς, ὡς ὁ γεγράφας ὁ ὅτι γεγραμμάτιον πε-

ποίηκε,
Σάρδιες ἀρχαῖος πατέρων νόμος, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν αἰ
Ἐξέφομιλλυ κέλευσας ἢ τίς ἀπὸρ μακέλας
Χρυτοφόρος, ῥήσαν καὶ τὸ τυμπανὰ νῦν δέ μοι Ἀλκμαν
Ὀνόμα, καὶ Σπάρτας εἰμι πολίτης, πολυτελείουτος
Καὶ μούσας ἐδάϊλυ Ἑλλάνιδας, αἰ με τυραννῶν Ἐλικωνίδας
Θῆχαν Δασκύλεω κρείσσονα καὶ Γύγα. πείζονα

ὁ γὰρ αὐτὸ παρρησιαστικὸν μὲν ἀχρηστῶν ἢ δόξα, κατὰ τὸ νόμισμα δόκιμον, ὁ δὲ ἀχρηστῶν καὶ βλαβερῶν ἐποίησεν. ἔστω ὁ δεινὸν (ὡς ἂν οἱ πολλοὶ λέγουσι, καὶ ἀδδοῖσι) ἢ φυγὴ καὶ γὰρ τῶν βρωμάτων πικρὰ πολλὰ καὶ δριμύτα καὶ δάκρυοντα πῶ ἀδδοῖσιν ὅστι· ἀλλὰ μινώτερος αὐτοῖς ἔνια τῶν γλυκέων καὶ παρρησιάζων, πῶ ἀπὸ τῶν ἀφραίνων. ἔστι δὲ καὶ χρεῖματα λυπηρὰ τῆ ὄψι, παρὲς αὐτῶ γίνεται συγγεσθαι καὶ μαρτυρεῖν ἀλλὰ σκληρότητα καὶ βία αἰκνέσθαι.

Non versus emendatus. Mas. ad verbum. p. 590.

neque se inclusit Sunio, Tanatio, aut Ceraunijs montibus.

Vides sublime fufum immoderatum athera, Qui tenero terram circumvectu amplectitur?

ifti patriæ noftræ sunt termini. neq; hæc quisquam exful, hospes, peregrinus est, vbi idem ignis, aqua, aer. vbi ijdem gubernatores atque difpenfatores, Sol, luna, Lucifer. vbi eedem omnibus leges, sub eodem magiftratu, folstitium æftivum, bruma, æquinoctium, Pleias, Arcturus, tempora ferendi, tempora plantandi. vbi vnus rex & princeps Deus, principium, medium, finemque complexus Vniuerfi reætã pergit, & fecundum naturam circumiens. Hunc comitatur Iuftitia vltrix eorum qui diuinam legem deferuerunt. hæc omnes homines natura aduerfus omnes vtuntur tanquam ciues. Quod autem non habitas Sardibus, nihil est. Nam ne Atheniëfes quidem omnes colyttum inhabitant, neque vniuerfi Corinthij, Cranium, neq; Pitana Lacones. Ergo ne tibi peregrini atq; extorres videbũtur Athenienfes, qui ex Melita in Diomeam commigrauerunt? Illi vero & mentem Metagætnionem appellarunt, & facrificia Metagætnia peragunt, commigrationem in viciniam e fuis fedibus (vnde illis nomen) æquo hilarique animo ferentes. Quæ autem terræ pars ab altera longe potest diftare, cum ipfam totam mathematici demonftrent cum cælo comparatam puncti loco effe? nos autem inftar formicarum aut apum, fi ex vno formicarum nido aut alueari excidimus, in mœrore fumus, & peregrinos nos effe factos ægre ferimus, ignari omnia, vt funt, noftra putare atque vſurpare. Ridemus quidem eum, qui dixit meliorem Athenis effe lunam quàm Corinthi. & tamen idem quodammodo nobis evenit, cum extra patriam conftituti, terram, mare, aerem, cœlum dubij confideramus, tanquam diuerſa ab ijs quibus adſueueramus. Quippe natura nos liberos ſolutosque dimittit: ipſi noſmet devincimus, in anguſtias concludimus, inque arctum compingimus. Ergo Perſarum reges ſubſannamus, qui (ſiquidem hoc vere narratur) ſolam Choafpis aquam bibentes, totum reliquum orbem terrarum aquæ expertem ſibi faciunt: ipſi interim alio locorum translati, Cephiſi, Eurota, Taygeti, Parnaſiue deſiderio mundum nobis ad habitandum non ſatis idoneum reddimus? Sane quidam Ægyptiorum ab offenſo & irato rege in Æthiopiam deportati, hortantibus vt ad liberos & vxores ſuas redirent, pudenda (caninum quidem ſatis hoc) oſtendentes reſponderunt, Quamdiu hæc ſecum eſſent habituri, neque vxores ipſis neque liberos defore. Honeſtius hoc & maiori cum grauitate dixeris, Hominem vbicunq; mediocriter ſuppeditabunt res ad vitam tolerandam neceſſariæ, neque vñ be neque lare cariturum: tantum adſit mens & ratio, anchoræ & gubernatoris vice, vt quouis portu, ad quem delaus fuerit, vti poſſit. Vt enim diuitiæ amiſſæ non facile aut celeriter poſſunt reparari: ita patria fit quævis vrbs homini qui rebus vti poſſit, radiceſque habeat, quibus viuere vbique & ali, & adnaſci queat. quales habuit Themiftocles, habuit Demetrius Phalereus. Hic enim poſtquam in exſulium fuit actus, Alexandræ primo inter Ptolemæi regis amicos loco, non ipſe modo vixit in abvndantia rerum, ſed Athenienſibus etiam dona miſit.

ἄλλοτε ὡν τῷ Πτολεμαίου φίλων, οὐ μόνον αὐτὸς ἐν ἀφρόνοις διήγη, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις δωρεὰς ἔπεμπε.

A ὅτι μὴδὲ Σουίῳ μὴδὲ Ταγαρῶ μὴδὲ τοῖς Κεραυνίοις ἐπέκλεισεν ἑαυτὸν. Ὁ ἄλλοτε ὡν τῷ Πτολεμαίου φίλων, οὐ μόνον αὐτὸς ἐν ἀφρόνοις διήγη, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις δωρεὰς ἔπεμπε. B περαμνὴ καὶ φύσιν ἀειποροδύμους. τὰ δ' ἔπειτα δίκη τῷ Σπόλφορμύων τῷ θεοῦ νόμου ἡμφορὸς, ἢ χρωμίνα πύρες ἀνδραποιοῦ φύσει παρὸς πύρας ἀνδραποιοῦ, ὡς παρ' ἀλλοτρίων. C εἴποις. ἢ οὖν τῆς οἰκουμένης μέγας ἢ τῆς γῆς ἀπάσης ἔτερον ἔτερον μακρὰν ἔστιν, ἢ ἡσπέρ' ἀφ' ἑαυτοῦ οἱ μαθηματικὸι σημείου λόγον ἔχουσαν ἀδραπέτου παρὸς τὸ οὐρανόν; D φέροντα τῷ σιωπῶν. ἢ μὲν γὰρ φύσις ἐλθόντες ἡμᾶς καὶ λελυμένοι ἀφίππιν ἡμεῖς δ' αὐτοῖς σιωπῶν ἑαυτοῖς, συγενοχωροδύμους, ἐγκατοικηροδύμους, εἰς μικρὰ καὶ γλίχρα σιωπῶν. E λέως εἰς Αἰθιοπίαν μετοικηροδύμους, παρὸς τῶν δεοδύμους ἐποδύθην ὅτι τέκνα καὶ γυναικας, ὅτι δ' ἀφ' ἑαυτοῦ κινικώτερον, οὐτε γὰρ μὲν ἔφασαν οὐτε παίδων ἀπορήσειν, ἀλλ' οὐδ' αὐτὰ μὲν ἑαυτῶν ἔχουσιν. F ἄλλοτε ὡν τῷ Πτολεμαίου φίλων, οὐ μόνον αὐτὸς ἐν ἀφρόνοις διήγη, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις δωρεὰς ἔπεμπε.

si insulam incolemus cc stadiorum, non vt Sicilia quatridui ambitu contentam, deploraremus nosmet tanquam infelices? Quid enim confert loci amplitudo ad molestia vacuitatem? Non audis quid in tragœdia dicat Tantalus:

Bis sex dierum mensura confero ego agros, Berecynthia arua.--

ac paulo post dicentem:

Animus meus sursum vsq; euectus ad polum, Decidit humi, & me sic videtur alloqui: Disce haud nimis magni facere mortalia,

Et Naufithous amplam spacijs Hyperæan deferens quod vicini ei essent Cyclopes, in insulam commigravit,

Quæ procul à reliquis mortalibus vsq; remota, Solag, in undosi sedes foret aquore ponti:

& cuitatis aliorum hominum commercijs, suauissimam suis ciuibus viuendi rationem parauit. Iam Cyclades insulas olim Minois filii, postea Codri & Nelei progenies inhabitauerunt. hodie in ijs fatui exsules supplicium se perferre putant. Quamquam quæ tandem exsulis destinata insula non est amplior Scilluntio preelio, in quo Xenophon post expeditionem illam nobilem præclare consenuit. Academia tribus drachmarum millibus emta, domicilium fuit Platonis, Xenocratis, Polemonis ibi disputantium ac totam ætatem conterentium: vnica demta die, qua Xenocrates quotannis in Astu iuit Liberalibus, vt (quod aiunt) nouorum tragicorum histrionum condecoraret festiuitatem. Aristoteli etiam exprobrauit Theocritus Chius, quod Philippi & Alexandri conuictum amans,

Spreta Academia, loca qua se Borborus amnis Effundit posthac maluerit colere.

Est enim fluuius apud Pellam, qui Macedonibus dicitur Borborus: cum Græce ea vox cœnum significet. Quid quod Homerus insulas nobis quasi ex professo prædicat atque celebrat,

Lemnum diuini venit inde Thoantis in urbem.

item:

Et qua Lesbos habet sedes præclara deorum. Et:

Scyron Enyei celsam cum cepimus urbem.

rursum:

Tum qui Dulichiam, sacras & Echinadas.--

Ac de illustribus viris habitasse in insulis aiunt dijs charissimum Æolum, sapientissimum Vlystem, fortissimum Atacem, hospitalitatis laude clarissimum Alcinoium. Equidem Zeno, cum narratum ei esset, nauim, quam vnâ reliquam habuerat, vna cum mercibus esse à mari absorptam, Bene, inquit, ô fortuna facis, in pallium me & vitam compellens philosophicam. Homo autem non fastu tumens, neque plane infaniens turbæ hominum amore, non (puto) culpabit fortunam si ab ea in insulam aliquam detrudatur: sed gratias ager, quod ipsi multas istas molestias, vagoque errores, & iactationes peregrinationum, pericula navigationum, tumultusque forenses adimens, stabilem & quietam, ociosamque & suauissimam re vera vitam dederit, rerum necessariorum mensuram veluti circino describens. Quæ enim insula est, quæ non habeat domum, ambulationem, lauacrum, pisces, lepores, si quis vena tione & animi oblectatione parum serua vti velit? Et quod est potissimum, quies, cuius sitis plerisque tenet, tibi plerunque in manu tua erit. Tesseris ludentes, & domi sese occultantes, investigant sycophantæ & curiosi homines, confectanturque, & ex suburbanis, horti scq; in forum & aulam vi pertrahunt. in insulam nemo interpellandi, petendi, & alienum contrahendi, aut ad fidei missionem exorandi, vel ad comitia pro ipso obeundū petendi gratia nauigat:

A εἰ μὴ ἦσαν οἰκῶντες ἀγαθῶν σαδίων, ἀλλὰ μὴ τεσσάρων ἡμερῶν (ὡς αὖτ' ἡ Σικελία) ἀπέπλωι ἐχρυσαν, ὀδυνῶντα εἰσὶν ἑαυτοῖς καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ὡς κερδοδαίμονοι. ἢ γὰρ πλάττωσιν ἑαυτοῖς τὸ δῆλον βίον; οὐκ ἀκούεις τὰ Ταντάλου λέγοντος ἐν τῇ τραγωδίᾳ, Σπείρω δὲ πρῶτον δώδεκα ἡμερῶν ὄδον, Βερέκωτα γὰρ, εἶτα μετ' ὀλίγον λέγοντος, Οὐμὸς δὲ ποθ' ἀμὸς ἔρανον κυρῶν αἶω, Ἐξέτε πίπῃ, καὶ μετὰ τὸ φωνῆσαι δὲ, Γίνωσκε τῶν θεῶν μὴ σέθεν ἄγρου. ὃ δὲ Ναυσίθοος πῶς ἀρῶσθαι τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀλιπῶν δὲ τὸ γὰρ τινῶν τὸς Κῶ κλωπῆς αὐτῆ καὶ μετὰ τὴν εἰς νῆσον ἔχασ ἀγῶν δὲ φησάων, καὶ B καλοῖσιν ἀνεπίμικτος Ἀνδρόπῶν ἀπὸ μύθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ, τὸ ἦδισον παρεσκεδῆσεν βίον τοῖς ἑαυτῶν πολίταις. τὰς δὲ Κυκλάδας πρῶτον μὲν οἱ Μίνω παῖδες, ὑπερον δὲ οἱ Κόδρου καὶ Νείλω κατῴκησαν, ἐν αἷς τὸ μὲν οἱ ἀνήτοι Φυγάδες οἶον) ἐλάττωσιν καὶ τοῖς ποῖα Φυγαδικῆ νῆσος οὐκ ἐστὶ πλάττωσιν τὸ Σικελουῖας χῶρας, ἐν ἧ Ἐνοφῶν μὲν τὸ στρατεῖαν ὀλιπαρῶν εἶδε γῆρας; ἢ δὲ Ἀκαδημία, τριχίλιων δραχμῶν χωρίδιον ἑωνημόρον, οἰκητήριον ἢ Πλάτωνος καὶ Ἐνοκράτους καὶ Πολέμωνος, αὐτῶν γὰρ λαζόντων καὶ καλοῖσιν τὸ ἀπὸ μύθε χρόνον πλὴν μίθῳ ἡμέραν ἐν ἧ Ἐνοκράτης καὶ ἔκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆ δὲ Διονυσίων καὶ νῆσος B γὰρ ὡς ἐφασαν, τὸ εὐρπῶν. Ἀριστοτέλει δὲ καὶ λεωιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χίος, ὅτι πῶς τὸ Φιλίππῳ καὶ Ἀλέξανδρῳ διαγῆμι ἀγαπήσας, -- εἶλετο καὶ ἑν Ἀκαδημίας Βορβορῶν ἐν πρῶτον. ἐστὶ γὰρ πρῶτος αὖτ' Πέλλῳ. ὃν Μακεδόνες Βορβορῶν καλοῦσι. τὰς δὲ νῆσους ὡς αὖτ' ἐπιτηδες ὕμνων καὶ στωικῶν ἡμῖν ὁ ποιητῆς,

Ἀἴμων δὲ εἰσαφίχθη πόλιν θεοῖο Θόαιτος. καὶ Ὄσον Λέσβος αἶω μακάρων ἔδος ἐντὸς ἑέργῃ. καὶ Σκῦρον ἐλὼν ἀπῆσαι Ἐνυῆος πηλοῖε θεῶν, καὶ

D Οἱ δὲ ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων θ' ἱερῶν Νῆσων, αἱ ναῖοισι πέριυ ἀλὸς Ἡλίδος αἴα. καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν νῆσον οἰκεῖν φασὶ τὸ θεοφιλέστατον Αἰόλον, τὸ Γρῶπῶτον Ὀδυσσεῖα, τὸ ἀνδρόστατον Αἴαντα, τὸ φιλοξενώτατον Ἀλκίνοιον, ὁ μὲν οὖν Ζεῦσιν, πυθόμενος ἢ ἐπὶ λοιπῶν εἶχε ναῦν μὲν τῶν Φορβίων καὶ ἀπεπορεύθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Εὐγῆ (εἶπεν) ὡς τύχη ποιεῖς, εἰς τελευτῶνα καὶ βίον φιλόσοφον στωικῶν ἡμῶν. αἴηρ δὲ μὴ τετυφωμένος πημάτων πασι μηδὲ ὀχλομαθῶν, οὐκ ἀπὸ (οἶμα) τῶν τύχῳ μέμνηται στωικῶν ἡμῶν εἰς νῆσον, ἀλλ' ἐπαμείσειεν ὅτι τὸ πλὴν E δῆλον καὶ ῥέμβον ἑαυτῶν καὶ πλάνας ἐν ἀποδημίαις, καὶ κινδύνοις ἐν θαλάσῃ, καὶ θορύβοις ἐν ἀγροῖς ἀπειροῦσιν μόνιμον καὶ γροῦσον καὶ ἀπειροῦσιν καὶ ἴδρον βίον ὡς δὴ θῶς δίδωσι, κένθῳ καὶ ἀγαθήματα ἀειγρῶσιν τῶν αἰαγῶν χρεῖαι. ποῖα γὰρ νῆσος οἰκίαι οὐκ ἔχῃ, ἀεὶ πατον, λουτρῶν, ἰατρῶν, λαγωῖς, ἄγρῳ καὶ παύσῃ χρεῖσιν βουλομένοις; ὁ μέγιστον ἡσυχίας ἢς διψῶσιν ἔτεροι, τοῖς πολλὰς τυχεῖν ἐνεσι, ἀλλὰ πετῆδον τὰς καὶ ἀποκρυπτομένοις οἰκῆσι Κυκλαδῶν καὶ πολυπράγμονες ὀλιχθῶντες καὶ διώκοντες ἐκ τῶν πρῶτων καὶ τῶν κῆπων, εἰς ἀγροῖν καὶ εἰς αὐλῶν βία κατῶσιν εἰς νῆσον οὐκ ἐνοχλαδῶν, οὐκ αἰτῶν, οὐ δαμῶν ζῶντος, ἐκ ἐχθρῶν τῶν ἀγαθῶν, οὐ στωικῶν ἀρεσῶν,

δι' ὄνομα καὶ πότον οἱ βέλπει τῶν ἀγαθῶν καὶ οἰκείων
 πλέουσι. ὁ δὲ δῆλος βίος ἀσυλός καὶ ἱερός ἀνείπαι τὰ βουλο-
 μήν καὶ μεμαθηκότεν ὁρᾶσθαι. ὁ δὲ τὸν πᾶσι δέχοντα
 ἔξω, καὶ τὸ βίου δὲ πλείον ἐν πρῶτοις καὶ πορθητοῖς
 ἀγαθῶν δὲ δαμονίζων, ὁμοίος ἐστὶ τῶν πλάνη-
 τῶν οἰκίω τῶν ἀπλανῶν ἀσέρων πρῶτον ἀμεινον· καὶ
 τοῖ τῶν πλανήτων ἕκαστος ἐν μιᾷ σφαίρα κατὰ τὸν ἐν-
 σα πειπλῶν, ἀφ' ὧν τῶν πλῆθους ἡλίου γὰρ οὐχ
 ὑπερβήσεται μέτρα· (Φησὶν ὁ Ἡρακλείτης) εἰ δὲ μὴ, ἐ-
 κινύει μιν δίκης ἐπιχειροῦν δὲ δρῶσιον. ἀλλὰ τῶν τῶν
 ὡ φίλε καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐκείνους λέγων· κακείνοις
 ἐπαδάμεν, οἷς εἰς ἦσον ἀπακισμένοις ἀνεπίμικτα ποιῶ
 τὰ δὲ πόντος ἀλός, ὁ πολλὸς ἀέχοντα ἐρύκει· Ἐἰ δὲ οὐχ
 ἐνὶς δὲ δὲ μόνον ἀλλὰ ἀπειρημένου τόπου, πασῶν ἐστὶν
 ἐξορία πόλεων ἢ μιᾶς κώλιος. ἀλλὰ μὲν τὰ, Οὐκ ἐρ-
 χόμεν, ὅσδε βουλόμεν, ὅσδε ἀγνοητοῦμεν, αἰ δὲ πρῶτος δὲ
 Οὐ σαπάζομεν, ὅσδε ἀγαθῶν, ὅσδε πρῶτον τῶν δὲ
 ρεῖς ἡγεμόνος· ὅσδε ἴδν μέλι ἡμῖν ὅσπερ ὁ κεκληρωμένος πᾶν
 ἐπαρχίαι ἐστὶν, εἰ ἀκρόχολος, εἰ ἐπαρχὴς, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς κα-
 θάρσιν Ἀρχιλόχος τῆς Θάσου τὰ κερποφόρα καὶ οἰνόπεδα
 παρῶν ἀφ' ὧν τῶν καὶ ἀμάμαλον, διέβλεπε τῶν ἦσον,
 εἰπὼν, Ἡ δὲ ὡς τ' ὄνου ῥάχης ἐσηκεν ὑλῆς ἀγρίας ἐπιτε-
 φῆς, οὕτω τῆς φυγῆς πρὸς ἐν μέτρος δὲ ἀδδῶν ἐπινοήμενοι,
 παρῶν τ' ἀποεργασίω καὶ τῶν ὁρῶν καὶ τ' ἐλθῶν
 εἶαι. καίτοι τὸν γε Πελοπόννησος βασιλέας ἐμακάριζον, ἐν Βαβυ-
 λῶν τ' ἡμῶν ἀχρόχολος, ἐν δὲ Μιδία δὲ ἔρος, ἐν δὲ Σού-
 σις δὲ ἦδισον τῶν ἔαρος. ἔξῃ δὲ ἡ ποῦ καὶ τῶν μετῶν, μυ-
 στήεις ἐν Ἐλθῶνι δὲ ἔξῃ, Διονυσίους ἐν δὲ ἡμῶν
 ῥίξιν, πυθῶν ἀγροῦμεν, εἰς δὲ Φοῖβος παρῶν, ἰαδμῶν, εἰς
 Κορινθῶν, αἰ τῶν ἡ φιλοθέως· εἰ δὲ μὴ, ὁρῶν, πρῶτον,
 ἀνάγκη, ὕπνος ἀπορῶντος· ὅ δὲ Διοχῶν, Ἀριστοτέλης
 δὲ τῶν, ὅσπερ δὲ Φιλίππου, Διοχῶν ὅσπερ Διοχῶν· μῆτε
 πρῶτον, μῆτε δὲ ἔχοντος, μῆτε ἡγεμόνος τ' σιωπῆ
 διαπῶν πρῶτον. ἀφ' ὧν τῶν τ' φρονιμῶν καὶ τῶν
 τῶν ὁλίγοις αἰ δὲ τῶν ἐν τῶν ἐαυτῶν πατεῖσι κεκνηδὸν μέ-
 νοις· οἱ δὲ πλῆθος μηδενὸς ἀναγκάζοντος, αὐτὸ δὲ ἀγκύριον
 ἀεὶ μὲν, μεθωρῶσαντο τῶν βίους, καὶ μετῶν, οἱ μὲν εἰς Ἀ-
 θῶν, οἱ δὲ εἰς Ἀθῶν. ἴσ γὰρ εἶρηκε τ' ἐαυτῶν πατεῖδος
 ἐγκάμιον τοιοῦτον ὅς ἔστιν Εὐειπίδης; Ἡ πρῶτον μὲν λέως ὅσπερ
 ἐπακτός ἡμῶν, Αὐτόχθονος δὲ ἐφύμεν· αἰ δὲ δὲ πόλεις
 Πελοπόννησος ἀφ' ὧν τῶν βολαῖς, Ἀλλὰ παρ' ὧν
 εἰσὶν ἐξαγῶμοι. εἰ δὲ παρῶν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμῶν
 Οὐρεῶν τῶν ἡμῶν δὲ συγκεκεραμένον· ἴν' οὐτ' ἀγῶν
 πῶν, οὐτε χεῖμα συμπτῆς. Ἀ δὲ Ἐλλάς Ἀσία τε δὲ φέρεται
 λίστα, τ' γε δὲ εἰρηκε ἔχοντες σιωπῶντος· ἀλλ' ὁ τῶν
 γράφας εἰς Μακεδονίᾳ ὡχετο, καὶ παρ' Ἀρχελάω κατεβίω-
 σεν. ἀκήχας δὲ ἐπῶν καὶ τῶν τῶν ὅσπερ γαμμάπον,

Αἰχῶν Εὐφορίωνος Ἀθῶν τῶν καὶ ἡμῶν
 Μνήμα κατὰ Φηλῶν πρῶτον Γέλας.
 καὶ γὰρ καὶ τῶν εἰς Σικελίαν ἀπῆρε, καὶ Σιμωνίδης πρῶ-
 τερον. ὅ δὲ, Ἡροδότου Ἀλικαρνασέως ἱστορίας ἀποδείξις
 ἦδε, πολλοὶ μεταγράφουσι, Ἡροδότου Θουρείου. μετῶν
 σι γὰρ εἰς Θουρείς, καὶ τῆς ἀποικίας ἐκείνης μετῶν. ὅ δὲ ἱερὸν

Nam & hic in Siciliam abiit, & ante eum Simonides. Tum illud, Herodoti Halicarnassei historiae editio
 haec: sunt qui sic scribant: Herodoti Thurii. Migravit enim Thurios, patrisque fuit eius colonia. Iam sacrum

A sed hoc faciunt necessarium & familiarium opti-
 mus quisque, benevolentia & desiderio impulsus. re-
 liquum vitæ tanquam in asylo constituti & sacrosan-
 ti est ei, qui velit & didicerit liberali ocio frui. At
 qui foris discurrentes, vitæque maiorem partem in di-
 versis publicis & telonijis consumentes beatos
 predicant, similes sunt eorum qui planetas inerran-
 tibus stellis meliorem putant esse conditionem. Et tamē
 unusquisque planetarum suo in orbe tanquam insula
 aliqua ita circumvertitur, ut suum seruet ordinem.
 Sol enim (inquit Heraclitus) nunquam suos fines
 transgredietur: si peccaverit, Furia eum Iustitie ad-

B iutrices invenient. Verum enim vero hæc, amice, his
 dicimus atque accinimus, quibus cum in insulam
 commigratum est, commercia cum alijs præcidit
 Unda maris, multos inuitos illa repellens.

Tibi, cum non sit vnus adsignatus locus, sed vno
 prohibitum: dum vno interdicitur, omnium alio-
 rum potestas est data. Porro autem his cogitationi-
 bus, Non gero magistratum, non sum in senatu, non
 præmiorum in certaminibus sum arbiter, si hæc op-
 ponas: Non intersumus seditionibus, non sumtus
 facimus, non fores præfecti obseruamus, non curæ
 nobis est cui nunc provincia nostra obtigerit, ira-
 cundusne sit an importunus, * Sed quemadmo-
 dum Archilochus Thasi insulæ frugifera arua & vi-
 neta silentio prætermittens, eam ob asperitatem &
 inæqualitatem traduxit, ita scribens,

-- illa asini dorsum velut

Stat, materie syluestri prorsus obfita:

fic nos exfulij vnā partem acrius consideramus, in
 qua est obscuritas & ignominia: ab altera ocium, qui-
 etem, & liberalitate negligimus. At enim reges Per-
 farum eo nomine felices prædicant, quod hyemena
 Babylone, æstatem in Media, Susis suauissimum ve-
 ris tempus exigent. Licet verò exfuli mysteriorū
 tempore Eleusine degere, Liberalibus Argis festiui-
 tati solenni interesse: Pythijs Delphos, Isthmijis Co-
 rinthum se conferre, siquidē spectaculis delectatur.
 sin verò, ocium in manibus est, deambulatio, lectio,
 somnus absque interturbatione, Diogenis illud,
 Prandet Aristoteles quando Philippo lubet, Dioge-
 nes quando Diogeni: cum neque, negocium, neque
 magistratus, neque præfectus victus ratione vsitatam
 tibi interrumpat. Ob hanc adeo causam paucos de
 prudentissimis & sapientissimis inuenies in sua pa-
 tria sepultos. Plerique nemine cogente reuulsis an-
 choris vitæ nauim ad alium portum applicuerunt:
 alij Athenas, alij ex Athenis. Quis enim ita Patriam

E suam laudauit, ut Eripides, cuius hæc sunt:

Primum, nec inquilinus nos populus sumus,
 Sed indigera, natig, in hoc adeo solo:
 Cum catera vrbes tesserarum instar citæ
 Aliis alia cines mittant identidem. *
 Quod si quid extra propositum me femina,
 Iactare fertis. cælum temperie optima
 Tellurem apud nos ambit. haud æstus grauis
 Nos urget: haud hyems gelu nimio premit.
 Tum quidquid habet Asia, aut incundum Græcia,
 Hoc omne consecramur genij gratia.

Et tamen is ipse, qui hæc scripsit, in Macedoniam
 abiit, atque apud Archelaum vitæ reliquum exegit.

Audiuisti (puto) etiam hoc epigramma:

Æschylus Euphorionis, Athenis natus, in aruis
 Frugiferi iacet hic post sua fata Gela.

Tum illud, Herodoti Halicarnassei historiae editio
 haec: sunt qui sic scribant: Herodoti Thurii. Migravit enim Thurios, patrisque fuit eius colonia. Iam sacrum

illum & diuinum Musarum spiritum, Phrygiæ exornatorē pugnæ, Homerū, nonne hæc est causa cur tam multæ vrbes sibi vindicare voluerint, quod nõ vnã aliquã laudat? At Ioui quoq; Hospitali multi habentur magniq; honores. Quod si quis dicat, istos gloriam & honores captasse: ad sapientes animum refer, sapientesq; illas Atheniensium scholas & disputationes tecum recense, Lycei, Academia, Stoa, Palladij, Odei. Si Peripateticã reliquis præfers philosophiam: Stagira patriã habuit Aristoteles, Eresum Theophrastus, Lampfacum Strato, Troadem Lyco, Chium Aristo, Phaselites fuit Critolaus. Si Stoicam probas: Citiensis erat Zeno, Cleanthes Afsius, Chrysiippus Solensis, Diogenes Babylonius, Antipater Tarsensis, adeoq; Atheniensis Archedemus ad Parthos abiit, ac Babylone Stoicæ scholæ successionē reliquit. Quis autem illos extorres egit? Nemo. sed vltro ociũ sectantes honestũ, quod non temere contingit ijs qui in patria alicuius non inis sunt aut potentia pollēt, reliqua verbis, nos docuerunt hoc factis. Atq; etiã hodie celeberrimi & præstantissimi viri vivunt extra patriã, non indicto, sed vltro suscepto exsilio, neq; iussi fugere, sed sponte sua fugiētes negocia, occupationes, molestias, quas patria adfert. Etenim Musæ, quantum video, veteribus pulcerrima & nobilissima scripta vt componerent, exsiliũ pro adiuuēto adsumserunt. Thucydides Atheniensis bellum Peloponnesiorum & Atheniensium conscripsit in Thracia apud Scapten Hylen: Xenophon in Scillunte Elidis: Philippus in Epiro: Timæus Tauromenij in Sicilia natus, Athenis: Androtion Atheniensis Megaræ: Bacchylides poeta Ceus in Peloponneso. Hi omnes, iisque adhuc plures, patria sua amissa non desponderunt animos, neque sese proiecerunt: sed bonitate suorum ingeniorum vsi, tanquam commeatum fortuna exsiliũ suppeditante, apud omnes etiam post mortem fama sunt celebri: neq; ab illis vlla vilius qui in exsiliũ egisset facta interim extat mentio. Quare is quidem ridiculus est, qui exsiliũ putat cum ignominia coniunctum. Quid enim dices. Obscurus fuit Diogenes? quem cum Alexander vidisset in sole apricantem, & qua siuisset aliquante re indigeret: isq; respondisset, nulla, nisi vt paulum secedens solis radios non intercipias: miratus animi magnitudinem, amicis dixit, Nisi Alexander essem, Diogenes vellem esse. Obscurusne fuit Camillus Roma eiectus? qui nunc alter Romæ conditor dicitur. Et quidem Themistocles solum Græciæ coactus vertere, non amisit partem apud Græcos gloriam, sed apud Barbaros nouam est adeptus. neq; adeo quicquam est abiecto animo, qui non mallet esse Themistocles eiectus, quam Leobates qui de eo retulit eijciēdo: aut qui Clodius potius rogationem de Cicero in exsiliũ mittendo ferens, quam Cicero exulare iustus esse cuperet: vel Aristophontis accusatoris statum Timothei patria extrusi conditioni præferret. Cæterum, quando multos verba Euripidis mouent, qui vehementer accusare exsiliũ videtur: videamus quidnam ille singulatim dicat, interrogante & respondente introductis.

IOCASTA. Quid, patria carere num magnũ est malum?
 POLYNICES. Est maximum, & re maius, quam dici queat.
 IOC. Modus exsuli quis est? quid exsilibus graue est?
 POL. Hoc maximum vnum est, libertate quod carent.
 IOC. Seruile sane est, non dicere quod sentias.

A καὶ δαμόνιον ἐν μούσῃς πνεῦμα, Φρυγίας κροτήπερα μάχας Ὀμηρον, οὐ τὸ πεποίηκε πολλὰς ἀμφισβητήσιμον πόλεον, ὅτι μὴ μίας ἐστὶν ἐγκωμιαστὴς; καὶ ξενίου Διὸς πολλὰ ἡμῶν καὶ μεγάλα; εἰ δὲ φήσῃ τις ὅτι δόξαν οὗτοι καὶ ἡμῶν ἐθήρουν, ὅτι τὰς θεοὺς ἐλάτῃ, καὶ τὰς θεὰς Ἀθηνῶν χορὰς καὶ ἀγαυοῦσιν. ἀναπέμπασα τὰ ἐν Λυκίῳ, τὰ ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὰ ἐν Πάλλιδον, τὸ ὠδεῖον. εἰ τὴν παρρησιᾶν ἀσπάζῃ μέγιστα καὶ τεταύμαστας, Ἀριστοτέλης ἐν Σταγείρων, Θεόφραστος ἐν Ἐφέσου, Στάτων ἐν Λαμψάκῃ, Γλύκων ἐν Τρωάδῃ, Ἀείων ἐν Κέῳ, Κεῖτόλαος, Β. Φασηλίτης εἰ τὴν Στωικῶν, Ζιῶν, Κιπῶν, Κλεδμήτης, Ἀσσιος: Χρυσίππος, Σολῆς, Διομήτης, Βαβυλώνιος. Ἀντίπατρος, Ταρσοῦ. ὃ δὲ Ἀθηνῶν Ἀρχέδημος εἰς τὴν Παρθον μεταστὰς, ἐν Βαβυλῶνι Στωικῶν ἀγαυοῦσιν ἀπέλιπε. ἵς δὲ αὐτοῦτος ἐδώκεν ἰσοδότης ἀλλ' αὐτὸν διακόντες ἰσχυρῶν, ἵς οὐ πόρῳ μέτεσιν οἴκοις ἐπιπασθὲν δόξαν ἢ διῶμιν ἐχρησάμενοι δὴ ἀλόγῳ, τὸ δὲ ἔργῳ ἡμᾶς διδάσκεισιν. καὶ γὰρ οὐδὲν οἰδοκίμῳταται καὶ κέρῳσι ζῶσιν ὅτι ζῆνῃς, οὐ μεταστᾶντες, ἀλλὰ μεταστᾶντες, ὅσῳ φυγαδδύθεντες, ἀλλὰ φυγῆντες αὐτὸν παρρησιᾶ καὶ παρρησιᾶσμοῖς καὶ ἀσπῳκίας ἀσπῳκίαις παρρησιᾶσιν. καὶ γὰρ οἱ παλαιοῖς (ὡς εἰσικει) αἱ μούσῃς τὰ κέλινα τῶν στωικῶν καὶ δοκίμῳταται, φυγῶν λαβούσῳσι στωικῶν, ἐπέτελεσαν. Θουκυδίδης Ἀθηνῶν στωικῶν τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηνῶν ἐν Θεσσίᾳ τὴν Σκαπτιῶν ἕλῳ. Ξενοφῶν, ἐν Σκιλλοῦντι τῇ Ἡλείᾳ. Φίλιππος ἐν Ἡπείρῳ. Τίμαχος ὁ Ταυρομένητης, ἐν Ἀθηνῶν Ἀνδροπίων Ἀθηνῶν, ἐν Μεγάρῳ. Βακχυλίδης ὁ ποιητὴς, ἐν Πελοποννήσῳ. πόρῳτες οὗτοι καὶ πλέονες δὴ οἱ τῶν παρρησιᾶν ἐκπεσόντες, ὅσῳ ἀπέγνωσαν, ὅσῳ ἔρῳσαν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐχρησάντο τῶν δὲ φύσῳς, ἐφοδῶν τῶν τῆς τύχῃς μὲν τὴν φυγῶν λαβόντες, εἰ τὴν πόρῳταχοῦ καὶ τεθνηκῳτες μνημονύονται. τῶν δὲ ἐκβαλόντων καὶ στασιασάντων ὅσῳ εἰς λόγῳ ὁσῳ δὲ ἀπολέλιπῳ. δὴ καὶ γελοῖός ἐστιν ὀνομάζων ἀδοξίαν τῇ φυγῇ παρρησιᾶν. ἡ λέγῳ; ἀδοξός ἐστι Διομήτης, ὃν ἰδὼν Ἀλέξανδρος ἐν Ἡλίῳ καὶ θῳμῳνον, ὅσῳ τῳς ἠρώτησεν εἰ ἵνος δεῖται. τῳ δὲ μὴ τὸν ἀλλ' ἢ στωικῶν ἀποσπῳκίῳταται κελύσαντος. ἐκπλαγῳς τὸ φερόμεν, παρῳ τῳς φίλοις εἶπεν, Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμῳ, Διομήτης αἰ ἦμῳ. ἡ δὲ δὲ δὲ ἢ Κάμῳλος ἐκ τῳς Ρῳμῳς ἐλαυνόμενος, ἵς δὲ ἔτῳ κῳτῳς τῳν ἀναρρῳβῳται καὶ μῳ Θεμισσοκῳς οὐ τῳ ἐν τῳς Ἐλλῳσι δόξαν φυγῳν ἀπέβδῳν, ἀλλὰ τῳ ἐν τῳς βαρβῳροις παρρησιᾶ καὶ ὁσῳ εἰς ὅσῳ οὕτως ἀφιλόπῳμος, ὅσῳ ἀθῳνῳς, ὅσῳ μάλλον δὲ ἐβούλετο Λεωβάτῳς ὁ γῳαλάμῳς ἢ Θεμισσοκῳς ὁ φυγαδδύθῳς εἶ). καὶ Κλώδῳς ὁ ἐκ Βδῳλῳν, ἢ Κικέρων ὁ ἐκ Βηθῳνῳς καὶ Ἀριστοφῳν ὁ κῳτηγῳρήσῳς, ἢ Τιμόθεος ὁ μεταστὰς ἐκ τῳς παρρησιᾶς. ἀλλ' ἐπεὶ πολλοῖς τῳ τῳ Εὐεπίδῳ κῳνῳ διωατῳς τῳς φυγῳς κῳτηγῳρῳν δοκῳντος, ἰδῳμῳν ἀ λέγῳ καὶ ἑκῳσον ἐρωτῳ καὶ ἀποκριF νόμῳς,

Τί ὁ γῳραδῳ παρρησιᾶς ἢ κῳκῳν μέγῳι
 Μέγῳσον. ἔργῳ δὲ ὅσῳ μείζῳν ἢ λόγῳ.
 Τίς ὁ ἔγῳπος αὐτῳ; ἡ φυγῳσι τὸ δῳς τυχῳς;
 Ἐν μῳ μέγῳσον ὅσῳ ἔχῳ παρρησιᾶν.
 Δούλῳ τῳ δὲ εἶπῳς, μὴ λέγῳν ἀλῳς φερόῳς.

& aqua & ignis deessent nuptiis) fastus & stoliditatis mala exfulio appingit. Attamen, inquires, exprobratur exfuli exfulium : à quo tandem, nisi à fatuis ? qui & pauperiem, & caluiciem, & breuitatem staturæ exprobrant, & pro flagitio deputant, si quis peregrinus fit, aut inquilinus. verum qui in horum sententiam non descendunt, si admirationi habent viros bonos, siue pauperes si sint, siue peregrini, siue exfules. Nonne autē videmus vt Parthenonem & Eleufinium, ita etiam Theseium ab omnibus adorari? & tamen exfulauit Athenis Theseus, cui hoc debent homines, quod Athenas inhabitant: vrbeq; excidit, quam non inquilinus tenuit, sed ipse condidit. Quid verò Eleufini præclarum relinquatur, si nos Eumolpi pudet? qui è Thracia Athenas profectus initiauit sacris, atq; etiamnum initiat Græcos. Cuius denique filius Codrus Athenis regnauit? nõne Melanthis, qui Messena extorris fuit? An nõ laudas Antisthenis dictum? qui obiicienti matrem ipsius Phrygiam fuisse, respondit, Etiam deorum matrem Phrygiam fuisse. Tu quoque, si quis te probri causa exfulem appellet, respondebis : Etiam Herculis, cui ob victoriarum pulcritudinem Callineo nomen factum est, pater exul erat : & auus Liberi patris, missus ad quærendum Europam, domum non rediit:

*Phoenixq; natus, exful mutauit genus,
Thebas profectus.*

vbi mulieres furibundæ Bacchum ab eo genus ducentem sacris venerantur. Quod verò Æschylus obscure innuit, dicens:

Castumq; Apollinem, exfulem caelo deum:

de co meum os, vt cum Herodoto loquar, continens esto. Empedocles porro sic orsus suâ philosophiam:

Fata iubent, stant hæc decreta antiqua deorum.

Si quid peccando longæui demones errant:

Quisque luit pœnas, cælog, extorris ab alto

Triginta horarum per terras millia oberrat:

Sic & ego nunc ipse vagor, diuinitus exful.

equidem ostendit non se modo, sed suo exemplo omnes homines hic exfules & inquilinos esse. Hoc enim voluit intelligi. Non sanguis vobis, ô homines, non spiritus concretus animæ ortum naturamque præbuit: sed ex his corpus conformatum est terrogenum atque mortale. originem animæ aliunde huc aduenientis lenissimo vocabulo peregrinationis indico. quæ, si verissime loqui velis, exfulat & vagatur diuinis eiecta decretis atque legibus. Deinde tanquam in insula quæ multis agitur fluctibus, ostrei in morem, vt Plato ait, illigata corpori, quia non meminit, neque reminiscitur ex quanto honore, & quanta beatitate demigrauerit, non Sardibus Athenas, non Corintho in Lemnum aut Scyrum, sed de caelo & luna in terram & terrestrem vitam delata, vt ibi exiguum subinde locum alio loco mutet, ægre fert insolentem sui mutationem, ac tanquam degener planta emarcescit. Quamquam plantæ quidem vnus locus alio est crescendo germinandoque aptior. Homini felicitatem nullus locus adimit: vt neque virtutem, neque prudentiam. Itaque & Anaxagoras in carcere quadraturam circuli descripsit: & Socrates venenum bibens philosophabatur, adque philosophandum familiares exhortabatur, beatusq; ab iis prædicabatur. Phaethontem autem atque Tantalum, cum ii in caelum ascendissent, poetæ in maximas tradunt ob stulticiam deuenisse calamitates.

A μήτε ὕδαρ τῶν γαμοῦτων, μήτε πῦρ ἐχόντων, τὰ τῆ τύφου κακὰ καὶ τῆς ἀβελτηρίας τῆ φυγῆ πειρήσῃσιν. ἀλλ' ἐπειδείσῃσιν ὁ φυγὰς ὄβρι; πῶς γὰρ τοῖς ἀφροσιν, οἱ καὶ τὸν πῶχον λοιδορήματα ποιουῦται, καὶ τὸν φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρὸν, καὶ τὴν Δία τὸν ξένον, καὶ τὸν μέτοικον. ἀλλὰ μὲν οἱ μὴ τυτοῖς ὑποφερόμενοι θαυμάζουσι τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ πένητες ὡς, καὶ ξένοι, καὶ φυγάδες. ἀλλ' οὐχ ὁρατὸν ὡς πῶ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἐλευσίνιον, ἔτι καὶ τὸ Ἰησιῶν ἀπὸ τῆς πῶσκεινοῦσας. καὶ μὲν ἔφυγε Ἰησιῶν δὲ Ἀθηνῶν, δι' ὃν οἰκιστὴν νῦν εἰς Ἀθῆνας ἀνέστη, καὶ πόλιν ἀπέβλεπεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐποίησε τῆς Ἐλευσίνι τί λείπεται καλὸν, ἀν' ἀρχαῖς μὲν τὸν Εὐμόλπον, ὃς ἐκ Θράκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μύει τοὺς Ἕλληνας; Κόδρος ἢ τίος ὠν ἐβασίλευσεν; ἢ Μελέανθου φυγάδος ἐκ Μισηθῆς; τὸ δὲ τῆς Ἀντιθέου ἐκ ἐπαμειβῆς; πῶς τ' εἰπόντα ὅτι Φρυγία σου ὄβρι ἢ μήτηρ, καὶ γὰρ ἡ τῶν θεῶν. τί οὖν ἔστι καὶ σὺ λοιδορέμενος φυγὰς, ἀποκρίθη, καὶ γὰρ ὁ τῆς Ἡρακλέους τῆς καλλιπείρας πατὴρ φυγὰς ἦν, καὶ ὁ τῆς Διονύσου πάππος, ὃς ὄβρι πέμψθη τῆς Εὐρώπης ἀνδρεῖν, ἔδὲ αὐτὸς ἐπέμψθη. Φοίνιξ πεφυκῶς, ἐκ δὲ οἰεῖται γῆρος, εἰς τῆς ὀφθαλμοῦσας ἀγῶν, εἰς τῆς εἰσὶν ὀροσιν ἀνὰ Διόνυσον μαγιστῶν ἀνέστη ἡμῶν. καὶ πῶς μὲν ὠν Αἰγύλιος ἠνέστα καὶ ὑπέδηλωσεν, εἰπόντα, Ἀγῶν τ' Ἀπόλλωνος φυγὰς οὐρανοῦ θεῶν, δῖος μοι κείσθω, καὶ Ἡρόδοτον. ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἐν δεξιῇ τῆς φιλοσοφίας πῶσανα φωνήσας,

Ἔστι τ' ἀνάγκης χρεῖμα θεῶν ψήφισμα παλαῖον,

Εὐτέ τις ἀμπλακίησι φῶν φίλα γῆρα μῆτη,

Δαίμονες οἴτε μακράωνες λελόγχασι βίοιο.

Τεῖς μιν μυείας ὄρας ἀπὸ μακρῶν ἀλάλησθαι.

Τίω καὶ ἐγὼ νῦν εἰμι φυγὰς θεῶν καὶ ἀλήτης, ἔχ' ἑαυ-

D τὸν ἀλλ' ἀφ' αὐτῶν πῶτας ἀποδείκνυσι μεταστὰς ἐν ταῦτα καὶ ξένους καὶ φυγάδας ἡμῶν ὄντας. οὐ γὰρ αἶμα (φῶσιν) ἡμῶν οὐδὲ πνεῦμα συγκεκράσθω ἀνδρωποῖ ψυχῆς οἰσῆν καὶ δεχθῆναι παρέχον, ἀλλ' ἐκ τυτῶν τὸ σῶμα συμπεπλασαι, γηγενῆς καὶ θνητὸν τῆς δὲ ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἡκούσης δ' ὄβρι, τ' γενεῶν ἀποδημίαν ὑποχρεῖται, πῶ πῶσανα τῶν ὀνοματῶν. τὸ δὲ ἀλητέσθω, φῶν καὶ πλανῆται τοῖς ἐλαυνομένη δόγμασι καὶ νόμοις. εἴτα ὡς πῶ ἐν νῆσῳ σάλλον ἐχούσῃ πολὺν, κατὰ πῶ φῶσιν ὁ Γλάτων, ὃς πῶ πῶ ἐπὶ τῆς ἐδεδειμένη

E πῶ σῶματι, ἀφ' ὅτου μῆ μνημονόβρι μῆδὲ ἀναφῆρειν δὲ οἴης ἡμῶν τε καὶ ὄσου μῆκεος ὄλβου, μετέστηκεν ἔ Σάρδεων Ἀθῆνας, ὃ δὲ Κορίνθου Λῆμνον ἢ Σκύρον, ἀλλ' οὐρανοῦ καὶ σελῆνης γῆν ἀμειψαμένη καὶ τὸν ἐπὶ γῆς βίον, ἵνα μικρὸν ἐν ταῦτα τὸ πῶν ἐκ τῶν πῶ πῶ ἀλλάξῃ, δεσπασαθεῖ καὶ ἐνοπαθεῖ, κατὰ πῶ φῶ τὸν ἀγῶν ἀπομῶν ἀμῶν. καὶ τοῖ φῶ μὲν ὄβρι τις γῶρα μῆλλον ἐτέρας ἐτέρας πῶ σφῶσας, ἐν ἡ τρέφεται καὶ βλαστῆναι βέλβιον ἀνδρῶν ἢ ὄβρις ἀφαιρεῖται τὸ πῶ δῖος ἀμῶν, ὡς πῶ ὄβρι δὲ πῶ οὐδὲ φῶσιν. ἀλλ' Ἀναξαγόρας μὲν ἐν ταῦδεσμοσῶν τὸν τῆ κῶχου τετραγωνισμὸν ἐγχαφε, Σωκράτης δὲ φάρμακον πῶν ἐφιλοσόφει, καὶ παρεκάλει φιλοσοφεῖν τοὺς στωῆτες, δῖος ἀμῶν ὄβρις ὑπ' αὐτῶν τὸν Ἰφάγοντα καὶ τὸν Τάνταλον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίτας, οἱ ποιηταὶ λέγουσι ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς πῶσκειν ἀφ' αὐτῶν ἀφροσύνην.